

Preek uit 2, 12a (themadienst: christen zijn op je werk).

Gemeente,

Christen zijn op je werk..., op school..., tijdens je studie... .

Dat is spannend.

Want... wat onderscheidt jou, die de Heere Jezus Christus belijdt, van iemand die een ander geloof of één of andere levensbeschouwing is toegedaan?

Ook onze samenleving roept deze vraag op.

Want... heel lang is deze vraag nauwelijks gesteld.

Het christelijk geloof stempelde staat en maatschappij.

De Bijbel stempelde het leven.

Ons land heette het Israël van het Westen.

Er is zelfs een tijd geweest dat het *raar* was als je geen lid van de kerk was.

We spreken dan een dikke honderd jaar terug.

Kijken we nog wat verder terug, het lag nog scherper.

Namelijk: was je geen belijdend lidmaat van de Nederlandse Hervormde Kerk, je kon geen ambtenaar zijn.

De veranderingen en ontwikkelingen zijn dus enorm.

We spreken van secularisatie en ontkerkelijking.

Ik herinner me van de jaren '70 en '80 van de vorige eeuw het antikerkelijke sentiment.

In de literatuur, op de televisie en de radio: spot – spot met geloof en kerk, vaak provocerend.

Aan het eind van de vorige eeuw raakt het weer in om ergens in te geloven – heel algemeen.

Religie begint er dan weer bij te horen.

Deze ontwikkeling doet zich onder andere voor omdat andere godsdiensten bekender worden, ook zelfs heidense religies zoals die van druïden en heksen.

Religie en geloof mag weer.

Maar... dat maakt het nog spannender, want... wat onderscheidt jou als christen van iemand die een ander geloof of een bepaalde levensbeschouwing aanhangt?

Hoe zie je dat?

Trouwens: *zie* je het wel?

Merk je het?

Dat is ook nog even een vraag.

Want... je kunt je ook opsluiten.

We kennen in ons land de zogenaamde zuilen.

Dat wil zeggen, dat ieder zich voegt bij scholen, vakbonden, politieke partijen en kerkelijke gemeenschappen van eigen kleur.

Dat is heel lang zo geweest.

Soms is het nog zo.

Alles van jezelf – met daarbij groepskenmerken.

Aan de hand van groepskenmerken is dan te zien waar je overtuiging ligt.

Intussen blijft het gevaar dat je bij wijze van spreken op een eilandje zit.

Je leven en levenshouding spreekt, maar spreekt niet echt, want je houdt anderen op een afstand.

In de eerste eeuw is dat anders.

We horen het in de eerste brief van Petrus terug.

Gelovigen staan midden in de maatschappij.

Ze begeven zich midden in de samenleving.

Petrus schrijft dat ook: “ze leven onder de heidenen”.

Ze leven met hen samen in één groot verband.

Dat stelt voor vragen, want... hoe ga je om met die dingen die haaks staan op het Woord van God?

Hoe leef je met God tijdens je dagelijkse werk?

Petrus steekt bij dit soort vragen in.

Hij schrijft aan gelovigen in Klein-Azië.

Dat gebied is nu West-Turkije.

In dit gebied zijn een aantal gemeenten.

Leden van deze gemeenten zitten met een aantal vragen.

Tot die vragen behoort hoe je hebt om te gaan met je werk.

Vul voor dit werk, jongens en meisjes, jongeren, ook school en studie in.

Of... de omgang met je burens, de inwoners van je dorp, leden van de voetbalvereniging of de fanfare.

Je leeft immers in allerlei verbanden.

En... hoe sta je daar nu in als leerling van Christus?

Met name wanneer je tegen zaken aanloopt die strijden met Gods geboden?

Petrus begint met een centraal uitgangspunt.

Dit centrale uitgangspunt is dit: je bent op aarde een bijwoner en vreemdeling.

Wij zouden zeggen: je bent pelgrim en allochtoon.

Je reist naar Gods toekomst.

Vanwege deze reis ben je een vreemdeling op aarde.

Nu kun je bij vreemdeling allerlei denken, vooral ook negatief.

Een vreemdeling staat buiten de samenleving.

Een vreemdeling gedraagt zich anders, spreekt een andere taal.

Dan gaat het om: afstand.

Zo pakken wij het wel op.

“In het isolement ligt onze kracht”, was een slogan van velen die zich gereformeerd noemden.

Dat is naar Petrus’ insteek de vraag.

We zagen het al: je staat midden in de samenleving.

Maar... je staat er wel *anders* in dan je doorsnee plaatsgenoot.

Je weet van geloof en bekering.

Je neemt afstand van de zonde.

Let wel: je neemt afstand *van de zonde*, niet van de *zondaar*.

Want zelf ben je ook zondaar.

Je distantieert je niet van je medemensen, je neemt afstand van het leven van de zonde – het door de zonde *bedorven* leven.

Dat doe je door een goede levenswandel te tonen.

Je geeft [het goede voorbeeld](#).

Wat is het goede voorbeeld?

Dat is altijd een lastig iets.

Je hebt het graag concreet, als een lijstje.

Dit wel, dat niet.

Een soort gebruiksaanwijzing.

Zo luister je ook al gauw naar een preek.

Je wilt een lijstje, dat je regelrecht kunt toepassen.

Maar... zo gemakkelijk ligt het niet.

Het Woord van God geeft richtlijnen.

Deze richtlijnen heb je zelf toe te passen op de situatie waarin je leeft.

Geldt dit het Woord van God, het geldt ook de verkondiging van het Woord van God.

Op de kring rond het thema 'werken' kunnen we situaties concreet uitdiepen.

Welnu, Petrus benoemt waar het om gaat.

Het goede voorbeeld is onthouding.

“Ik wek u op u te onthouden van de vleeselijke begeerten die strijd voeren tegen de ziel”.

Je onthouden vraagt: bezonnenheid.

Je gaat verstandig om met jezelf.

Je hebt je begeerten onder controle.

Petrus noemt concreet de vleeselijke begeerten.

Vlees, dat is vooral je lichaam.

Je strijdt met zonden.

Petrus roept het beeld op van een oorlog.

Begeerten voeren oorlog – *verkeerde* begeerten.

Want... je hebt ook goede begeerten.

Nu zijn er *verkeerde* begeerten, *zondige* begeerten.

Ze vallen je aan.

Het slagveld is jouw lichaam, jouw leven.

Ik noem een paar voorbeelden uit de Bijbel, die straks in de preek en ook op de kring aanstaande donderdag terugkomen.

(1) Ik zie Jozef aan het werk in het huis van Potifar: jong, krachtig.

En... voor de vrouw van Potifar seksueel aantrekkelijk.

Zeker als je bedenkt dat Potifar mogelijk een eunuch was.

De vrouw van Potifar zoekt Jozef in haar bed te krijgen.

(2) Obadja zit in de tijd van koning Achab in de politiek.

Hij is een Godvrezend man.

Tegelijk dient hij onder de meest goddeloze koning.

Deze koning vervolgt de profeten en hij – als ambtenaar – laat profeten onderduiken.

Hij verzorgt hen van voedsel, en zo meer.

Voortdurend is hij in gevaar.

(3) Daniël: als ambtenaar in een goddeloze omgeving aan het werk.

Hij doet trouw zijn werk.

Dat valt op.

Maar... het levert ook problemen op.

Collega's vallen hem aan op zijn gebedsleven.

Dat geeft strijd.

In deze strijd heb je je te wapenen.

Je verdedigt je.

Je trekt je soms ook terug – je maakt een terugtrekkende beweging.

Hoe je het ook aanpakt (of je je nu wapent en verdedigt, of dat je je terugtrekt), beide levert je kritiek op.

Petrus zegt: laster.

Je levenshouding is voor mensen om je heen onderwerp van gesprek.

“Jozef, waarom doe je zo moeilijk?

Er is toch niemand die het ziet?

Toe, doe mee en...”.

“Die Obadja, ja, is die eigenlijk wel te vertrouwen.

Hij weet vast meer over Elia”.

“Daniël, waarom moet die man nou altijd bidden, altijd op die plek bij dat open raam”.

Gemeente, het gaat om dit soort praatjes.

Uit dit soort praatjes komt laster voort.

Let wel: het gaat in deze voorbeelden niet om jouw fouten of zonden.

Dat is een les van de Vroege Kerk.

In de tijd van Petrus zijn er van tijd tot tijd vervolgingen, *geloofs*vervolgingen.

En toen waren er mensen, die in het openbaar duidelijk aangaven christen te zijn.

Ze etaleerden hun geloof.

Toen heeft de kerk gezegd – als advies, als uitgangspunt:

“Maak je het jezelf moeilijk door jezelf als christen in de etalage te zetten, dan is dat geen geloofsvervolging.

Je zoekt in zo 'n geval zelf de vervolging op.

Geloofsvervolging is daar waar je spontaan in aanraking komt met nare gevolgen van het be-
lijden van de HEERE als je Zaligmaker.

Je zoekt het niet op.

Het overkomt je”.

We zien dat ook in de levens van Jozef, Obadja en Daniël.

Ze zoeken de moeilijkheden niet.

De moeilijkheden komen zomaar op hun pad – zomaar, tijdens hun dagelijkse bestaan.

(1) Jozef is aan het werk, doet zijn werk, doet het goed en ineens staat de vrouw van Potifar
naakt bij hem.

(2) Obadja moet naar wettelijke regels profeten opsporen en laten doden.

Dat is in strijd met Gods gebod.

Daarom zoekt hij mogelijkheden om profeten te laten onderduiken.

(3) Daniël hoort van de nieuwe wet dat het verboden is ook maar iemand iets te vragen dan
alleen koning Darius.

Omdat niet bidden tot God het contact met de HEERE zou verstoren, gaat hij toch in gebed,
net als altijd.

Met het risico, dat hij gepakt wordt.

Jozef, Obadja en Daniël...: ze zijn spelbrekers.

Ze zijn anders, ze zijn lastig.

Ze zijn net iets anders.

Ze doen anders.

Bij Obadja valt het het minste op.

Toch is het ook bij hem terdege zo, dat hij anders is en doet.

Hij vreest soms voor zijn leven.

Want als je werkt bij een dictator – ook nog eens een dictator die een hekel heeft aan jouw
godsdiens – dan weet je het maar nooit.

Obadja reageert zo richting Elia, als hij Elia onderweg ontmoet, terwijl iedereen naar hem
zoekt.

“Als ik Achab vertel dat u hier bent en u blijkt straks verdwenen, dan zal Achab mij
doden”.

Obadja heeft te maken met wantrouwen.

Wantrouwen is een kenmerk van dictatoren.

Maar het ligt kennelijk ook zo, dat dit wantrouwen er is, omdat men van hem weet dat hij de HEERE dient.

“Wat moet ik doen?”.

Dat is keer op keer de kernvraag.

“Goed doen”, geeft Petrus ten antwoord.

“**Blijf** het goede doen”.

Maar... wat *is* dat goede dan?

Want het is wel erg gemakkelijk om te zeggen dat je het goede hebt te doen.

Wat is het goede?

Dat noemt Petrus niet.

Petrus gaat er kennelijk vanuit dat er een aantal dingen goed te noemen zijn waar ieder het over eens is.

Met andere woorden: er zijn dus punten waar christen en niet-christen het samen over eens zijn.

Voor onze tijd denk ik aan:

(1) Gedragscodes en gedragsregels.

Voor een aantal beroepen heb je gedragscodes.

Deze liggen vast.

Men gaat ervan uit dat je er aan houdt.

(2) Er zijn ook algemene uitgangspunten zoals een goede arbeidsmoraal.

Al blijf je hier wel met vragen zitten.

Want... er zijn in elk bedrijf wel mensen die er de kantjes van aflopen of die het niet zo nauw met hun werk nemen.

Het is lastig om algemeen geldende richtlijnen te geven.

Petrus blijft daarom zeggen: blijf **het goede** doen, het goede **zoeken**.

Met als volgeling van Christus als hoofddoel: God verheerlijken.

Verheerlijk je God, je zoekt Zijn eer.

Dat is altijd het beste.

Dit goede vinden we in de Bergrede.

De Heere Jezus Christus meldt ons:

“Laat zó uw licht schijnen voor de mensen, opdat ze uw goede werken zien en uw Vader Die in de hemelen is verheerlijken” (Mt. 5, 16).

En even later:

“Weest u dan volmaakt zoals uw vader Die in de hemelen is, volmaakt is” (Mt. 5, 48).

Goede werken laten iets van Gods licht schijnen.

Ze zijn zo transparant dat ze het licht van God doorlaten.

Ze onthullen dat je met Christus, het Licht der wereld, verbonden bent.

Ik heb het onlangs in een preek aangehaald en neem de vrijheid het nog een keer te vertellen.

Een jongetje bezocht met zijn vader een oude kathedraal – een enorm grote kerk met prachtige beelden en ramen.

Op de grote glas-in-loodramen zag hij kleurrijke afbeeldingen van mensen.

“Wie zijn dat?”, vroeg het jongetje.

“Dat zijn heiligen”, zei zijn vader.

Vol ontzag keek hij ernaar.

Wat mooi!

Thuis vroeg zijn moeder: “Wat heb je gezien?”.

“Heiligen”, zie hij.

“Wat zijn dat?”, vroeg moeder.

“Heiligen”, zei het jongetje, “zijn mensen waar het licht doorheen straalt” (René van Loon, *Kerk voor de buurt*, p. 106).

Welnu, dat is het!

Dat het licht van God, het licht van Christus door je leven straalt.

Dat je doen en laten transparant is, transparant is tot op God.

Voorbeelden van zo ’n houding vinden we in Hebréeën 11: allerlei gewone mensen, mensen met fouten en gebreken.

Maar... ze kennen God.

Ze belijden hun zonden – belijden hun zonden voor God en, waar mogelijk, voor elkaar.

Ze zijn eerlijk.

Dat is belangrijk: (1) eerlijk zijn.

(2) Zonden toegeven.

(3) Mens uit één stuk zijn: betrouwbaar, eerlijk, oprecht.

Betrouwbaar, eerlijk en oprecht *gemaakt* – door God.

Daarom ook betrouwbaar, eerlijk en oprecht voor anderen.

We zien het bij Daniël.

Koning Darius weet dat hij God vreest.

De koning vat daaruit moed.

Hij hoopt dat de God over wie Daniël het wel eens heeft zijn trouwe dienaar zal redden (Dan. 6, 21).

Zo eenvoudig ligt het: degenen met wie je dagelijks omgaat weten wat je drijft.

Petrus noemt dat de natuurlijke verbanden en de maatschappelijke orde.

Dan gaat het over huwelijk, gezin en familie (3, 1).

En ook over werksituaties.

Onder die werksituaties noemt Petrus het werk van slaven, met name de huisslaven.

Je hebt in die tijd slaven op het land.

Zij werken op de landerijen van hun baas.

Ze zorgen voor gewassen en dieren.

Je hebt ook slaven in huis.

Slaven in huis hebben het meeste met hun meester te maken.

Zij lopen het meest risico om met hun meester in conflict te komen.

Ze maken hem dagelijks mee.

Ze bemerken zijn vriendelijkheid, maar ook zijn boosheid.

Ook chefs hebben hun grillen en nukken, hun humeurigheid en opvliegendheid.

Petrus noemt ook de overheid, met name koningen.

We hebben bij deze koningen aan magistraten te denken: regionale en lokale bestuurders (vers 14).

“Provincie en gemeente”, zouden wij zeggen.

Gouverneurs, stadhouders... .

Soms heten ze ook koningen vanwege hun verdiensten voor het land.

De keizer stelt ze aan.

Ze zijn door hem gestuurd – worden ook door hem aangestuurd (vers 14).

In de Bijbel komen we Herodes en Pilatus tegen.

Nu kun je op overheden mopperen.

Maar... overheden zijn door God aangesteld, voor de goede orde.

Je weet – ook richting overheden – als christen je plaats.

Nu is dit altijd lastig.

Sommigen stellen als vraag: is dit om in te berusten?

Kiest de apostel voor de status quo – de bestaande situatie?

Accepteert hij de situatie zoals die er ligt?

Bijvoorbeeld: slavernij accepteren.

Zo zijn deze teksten uit de eerste Petrusbrief wel gebruikt.

Het is mogelijk om zelfs bij vormen van onrecht teksten te zoeken die het onrecht rechtvaardigen.

We ervaren dat als de Bijbel misbruiken.

Blijft de vraag: in hoeverre is Petrus kritisch naar bestaande misstanden?

Waarbij tot die misstanden ongetwijfeld de slavernij behoort.

Het is de vraag of je slavernij van toen kunt vergelijken met slavernij zoals die in ... is afgeschaft.

Intussen... allerlei vragen.

Hoe dien je met zulke omstandigheden om te gaan?

Paulus wijst op de orde die God geeft.

Deze orde is die van de christelijke levensstijl.

Hij neemt relaties binnen huwelijk, gezien en familie als model voor de verhoudingen in de samenleving.

Kernwoord is: je schikken.

Je schikken is: je plaats innemen.

“Je schikken onder elke menselijke orde”, zegt Petrus.

Maar... dan hebben we het wel goed te verstaan.

(1) Elke menselijke orde is *niet* de orde door mensen ingesteld, maar is de orde die *uit mensen bestaat*.

Het gaat om concrete, herkenbare mensen.

(2) Het gaat bij orde ook om Gods schepping als geheel.

Of om jou als schepsel als onderdeel van het grote geheel van Gods schepping.

Daarin je plaats weten.

Alles past als radertjes in elkaar.

Met als opdracht: dienstbaarheid, liefde, bewogenheid, betrokkenheid.

In een ander een mens zien.

Vooraf dat: in een ander een mens zien.

Concreet: een overheidspersoon is ook maar een mens.

Ook hij dankt zijn leven aan de Schepper.

Hij is geen supermens, maar een schepsel Gods.

De HEERE plaatst ieder op een post.

Op die post je verantwoordelijkheid verstaan.

Zo [het goede voorbeeld](#) geven.

Dat voor slaven.

Je zou zo zeggen: als slaaf denk je bij jezelf “Ik wil het beter.

Ik wil hogerop komen”.

Dat zijn vragen van onze tijd.

Daar gaat ook veel mis.

Steeds maar meer, steeds maar beter, steeds hogerop.

Dat breekt je een keer op.

“Wees tevreden met je post”, zou ik de woorden van Petrus willen doorvertalen naar onze tijd.

Wanneer je altijd maar kijkt naar hen die het meer hebben brengt dat frustratie.

Probeer je altijd maar hogerop te komen, het kost je zoveel, dat je er aan opbrandt.

Dat zie je ook veel gebeuren.

Mensen die op de werkvloer altijd op hun tenen lopen.

Altijd haast.

Altijd druk.

Met alle gevolgen, tot burn-out toe.

“Let op je plaats”, geeft Petrus aan.

“Dat is de wil van God.

Neem je verantwoordelijkheden daar waar God je plaatst.

Vervul daar je taak, in navolging van Christus”.

Hoe doe je dat dan?

“Door goed te doen het onverstand van dwaze mensen tot zwijgen te brengen”.

Letterlijk staat er: door het onverstand te muilkorven.

Onverstand is hier: kwaadsprekerij, ellebogenwerk.

Concreet: (1) ga boven laster staan.

(2) Stel je positief op.

(3) Maak misstanden bespreekbaar.

(4) Zoek begrip bij te brengen voor je standpunten.

Doe dat als vrij mens, als dienstknecht van God.

Sta je in de christelijke vrijheid, angst voor kritiek of tegenwerking valt weg.

Maar... dat is toch het accepteren van de status quo?

Nu, gemeente, het ligt iets ingewikkelder.

Denk je in wat een slaaf in die tijd is.

Hij kan niet solliciteren.

Hij kan ook niet in opstand komen.

Vakbonden heb je nog niet.

Je kunt als slaaf geen kant op.

Wat je kunt doen ligt in je eigen vermogen.

Het enige wat je positief kunt bijdragen is: je levenshouding.

Kijk, heb je het op je werk niet naar je zin, je gaat op zoek naar iets anders.

Worden wettelijke regels met voeten getreden, je schakelt instanties in.

(1) Je chef.

(2) Je beroepsorganisatie.

Dat ligt in de tijd van Petrus totaal anders.

Trouwens... laten ook wij beseffen: overal is wel wat.

Alle werken is werken na de zondeval.

We leven temidden van doornen en distelen – ook figuurlijk: de stekels van deze en gene op de werkvloer.

Daarbij komt ook nog dit: je neemt ook altijd jezelf mee (je beperkingen, je karakter).

Dat merk je ook in een nieuwe werkomgeving.

Voor je het weet loop je tegen dezelfde dingen aan als bij je vorige werk.

Dat allemaal gevolgen van ons leven buiten het Paradijs.

Hoe ga je daar nu mee om?

Goed doen ([het goede voorbeeld](#) geven), hoe gaat dat?

Nu, dan kom je bij genade uit.

(1) Als je zondigt en je krijgt straf, dan is dat terecht.

Dat heb je te accepteren.

(2) Doe je goed en krijg je desondanks met lijden te maken en blijf je dan geduldig, dat is genade.

Daar zet Petrus de focus op.

Gods genade is een gave die het je mogelijk maakt om allerlei te dragen, ook pijn en verdriet als gevolg van lijden omwille van het geloof.

Want... wanneer je in het geloof staat lijd je altijd enigerlei wijze vanwege je verbondenheid met God.

Een slaaf die God gehoorzaam wil zijn zal in bepaalde gevallen zijn meester ongehoorzaam zijn.

Hij zal een dienstbevel dat in strijd met Gods geboden is weigeren.

Bijvoorbeeld als er sprake is van moord, diefstal of het dienen van huisgoden.

Dat is ook: moord door middel van roddel en pesten op de werkvloer.

Of: diefstal door middel van verduistering.

Of: het meedoen met een cursus met occulte elementen.

Het spreekt voor zich: vul voor die slaaf in de eerste Petrusbrief jezelf maar in.

Je bent werknemer... .

Je doet bepaald werk... .

En dan... hoef je heus geen slaaf te zijn.

Ook in hogere posities loop je tegen problemen aan.

Ik denk aan Jozef bij Potifar.

Jozef is huismeester of rentmeester.

Alles in huis is onder zijn beheer.

En... dan... heeft... de vrouw van zijn baas het op hem voorzien.

Ze zoekt hem steeds op.

Ze probeert hem te verleiden.

Als dat niet lukt zoekt ze hem met geweld tot zonde te brengen.

“Zou ik zo ’n groot kwaad doen en zondigen tegen God?”, antwoord Jozef (Gen. 39, 9).

Er zitten twee aspecten aan deze woorden van Jozef.

(1) Jozef spreekt ze uit met het oog op Potifar.

Potifar vertrouwt hem zijn hele huis toe.

Het zou beneden alle peil zijn het vertrouwen van zijn baas te beschamen.

(2) Verder is het zonde tegen God.

Dat is de diepste reden van Jozefs weigering.

Hij heeft God meer gehoorzaam te zijn dan de mensen.

Daniël is hierin ook voorbeeld.

Er is een gebedsverbod.

“Verboden te bidden”, staat overal.

Daniël kan bij overtreding er de doodstraf voor krijgen.

En... wat... doet... hij?

Hij gaat naar zijn kamer en bidt.

Ook zo iets: tegenwoordig zijn religieuze uitingen verboden.

Een kruisje op je pak of een visje op je jas.

Iemand bij het openbaar vervoer heeft er een proces over gevoerd, puur vanwege het speldje op z’n pak.

Nu vind ik zo ’n kruisje of visje op je kleding dragen nog iets anders dan een verbod om te bidden.

Maar u voelt wel aan, waar in onze tijd problemen liggen.

Om het samen te vatten: je werkgever gehoorzamen vindt zijn grens in het gehoorzamen van God.

Gehoorzaamheid aan God gaat voor alles.

Merkt men je gehoorzaamheid aan God en Zijn geboden op, dan roept dat respect op, al brengt het ook lijden met zich mee.

Hoe dat lijden te dragen?

Door intense verbondenheid aan Christus.

Christus is ons hierin voorgegaan.

Petrus noemt Christus [het goede Voorbeeld](#).

Hij is voorbeeld voor iedereen.

In Zijn kracht te staan maakt het je mogelijk lijden te verdragen.

Je roeping is Christus te volgen.

Hij heeft voor ons geleden (ook in 3, 18 en 4, 1).

Zijn lijden is inleiding op de dood.

Lijden en sterven vormen voor Christus één geheel.

Dat is voor ons.

Door Hem nieuw leven.

Dat vraagt: leren – *veel* leren.

Petrus weet het uit ervaring.

Als het gaat om zijn werk: hij zou het wel eens even doen.

Hij zou voor Zijn Heere en Meester strijden.

Indien nodig, zelfs met het zwaard.

Het komt er ook van, in Getsémané.

Gaat de Heere Jezus Zijn weg van het lijden in, schikt Hij Zich in Gods plan ter verlossing van zonden, Petrus slaat er met een zwaard op los.

Hij raakt Malchus.

Malchus verliest zijn oorschelp.

Even later is Petrus in het huis van de hogepriester: een besloten plein.

Hij warmt zich bij het vuur.

Tot drie maal toe herkennen mensen hem als discipel van Jezus.

Maar... Petrus, fel en agressief, ontkent – zelfs met vloeken en eedzweren.

Hij scheldt terug, om het met ons tekstgedeelte voor vanavond te zeggen.

In eigen kracht verloochent Petrus zijn Meester.

In Christus' kracht is hij bereid zijn Meester te volgen, overal... .

Christus geeft [het goede voorbeeld](#).

In het Grieks staat voor “voorbeeld”: patroon.

Zoals je dat doet op school, als je leert schrijven.

Je leert schrijven volgens het patroon: de voorbedrukte lijnen.

Je tekent het patroon over, lijn voor lijn, letter voor letter.

De 'e', de 's' met die lusjes.

Zo leer je schrijven.

Zó Christus volgen!

Je aan Hem toevertrouwen!

En... bij fouten en zonden: vergeving van Hem vragen en verkrijgen.

Daarmee ook naar je naasten gaan.

Eerlijk, oprecht.

Op deze wijze groeien in de band met Christus.

Hij heeft onze zonden op de kruispaal geheven (Dt. 21, 22-23).

Hij *werd* niet alleen gehangen.

Hij hing *hoogstpersoonlijk* onze zonden op.

Hij draagt als Lam van God de zonden weg.

Doordat Christus met onze zonden is vastgespijkerd aan het kruis zijn wij niet vastgepind op ons verkeerde verleden.

Onze zonden worden via de kruisiging uit ons leven verwijderd, ook onze beroepszonden.

Door Christus' werk wordt ons leven anders, beter, nieuw.

Hij je Herder, jij als Zijn schaap, als Zijn lam, levend onder Zijn hoede.

Dat is rijk.

Zo wens je je leven in Zijn dienst te besteden, achter Hem aan, [het goede Voorbeeld](#).

Amen.

Zingen: OTH 235, 1 en 2 en 3.